

gælder det om at se praktisk og haandgribeligt paa dette Spørgsmaal og handle derefter.

Et af de ærede socialdemokratiske Medlemmer fra København, der havde Ordet før, nævnedes til Støtte for et Angreb paa Lens- og Stamhusbesidderne en Udtalelse af Landstingsmand Schovelin i Folketinget. Jeg mener det rigtigt at oplyse her, hvad jeg erindrer om denne Diskussion. Jeg har ikke efterset den i Rigsdagstidenden, men jeg tror at erindre den ganske præcist. Den drejede sig ikke om nogen egentlig Karakteristik af de paa-gældende som Samfundsborgere, men den drejede sig om deres Indsats i det offentlige Liv gennem den frikonservative Gruppe i Landstinget, og det fremgik ogsaa af det Citat, det ærede Medlem nævnedes, at der deri laa en ganske bestemt Spids til den Politik, som de Frikonservative efter vedkommende Medlems Mening med Urette havde indført ikke mindst med Hensyn til Skattelovene og Jordreformerne, som disse forelaa i Begyndelsen af dette Aarhundrede. Jeg tror derfor ikke, det ærede Medlem kan tage dette Punkt som Vidnesbyrd om, at der fra hans Side skulde menes, at der ikke indenfor de Slægter, hvis Sager vi drøfter her i Dag, har været Personer, som har øvet en betydelig Indsats i Samfundslivet. Den ærede sidste Taler (Axel Møller) sluttede med at sige, at man skulde være varsom med at gøre Uret ikke alene overfor de smaa, men ogsaa overfor de faa. Jeg tror, at denne Sætning ført lidt længere ud end til Juraen kunde have sin Interesse for alle ejendomsbesiddende i dette Øjeblik her i Landet. Der er jo utvivlsomt nogen Iver — ogsaa fra Sider, hvor det forbavser mig, ogsaa fra Venstres Side —, nogen Iver efter at tage Kapløbet op i en Reform som denne, der jo ganske umiskendeligt gaar ud paa at gøre Indgreb i Ejendomsretten. Det er ganske rigtigt, det er faa, det er meget faa, det gaar ud over denne Gang, og jeg kender saa meget til Valgkampagner og saa meget til det almindelige Brydetag offentligt, at jeg godt kan give de vedkommende den lille Chance med paa Vejen. Der kan sikkert nok snittes en ganske god Fløjte ud af dette Standpunkt. Men jeg er ikke sikker paa, at disse Fløjtetoner, naar de for Alvor trænger ud til den store Almenhed, og man faar Lejlighed til rigtig at eftergaa, hvad dette Musikstykke indeholder, ikke ganske sikker paa, at den danske Bondestand, den jordejende Mellemklasse, vil være slet saa begejstret, som

det synes her i Dag, at de Talere er, der har haft Ordet for at reformere og pille ved Ejendomsretten; og jeg tror, at der i Bondestanden vil kunne indvindes nogen Forstaaelse — i det hele hos alle ejendomsbesiddende — af det Faktum, at de Hænder, der griber rask til, naar det gælder andres Ejendomsret, er visnede den Dag, de skal tage for sig, naar det gælder vedkommendes egen Ejendomsret. Dette Forhold har jo i mange Maader sikkert beskæftiget ikke mindst de jordejende i Landet, og nogen Erindring om, hvad der i den Henseende kan komme frem, indeholder denne samlede Cyklus af Jordlove ogsaa, idet den Jordreform, som staaar for at skulle gennemføres, indeholder to Momenter, som efter min Mening er faretruende for de jordejende, i det hele taget, for Ejendomsbegrebet. Det ene er Ekspropriationsbestemmelsen, for hvilken der lukkes op i den ene Jordlod, og det andet Moment, som efter min Mening peger i samme Retning, er, at man nu kan samle et Flertal baade i Folketinget og Landstinget mod det Standpunkt, som det ærede Medlem fra Ribe (Brørsen) selv for et Par Aar siden indtog, og som jeg er enig med ham i, nemlig, at en Jordreform burde gaa ud paa at give Ejendomsret til Jorden. Det Standpunkt er jo nu forladt af et Flertal i Folketinget og et Flertal i Landstinget. Denne samlede Række af Spørgsmaal, som her foreligger, er en meget alvorlig Paamindelse til alle ejendomsbesiddende her i Landet og, ganske bortset fra Partier, til alle Grupper af ejendomsbesiddende, ogsaa ejendomsbesiddende i Købstæderne, overhovedet til alle, herunder ikke mindst den jordejende Landbostand.

Naar vi derfor fra mit Partis Side giver fri Bane for denne Lov, er det, fordi vi — jeg vil tillade mig kort at resumere vort Standpunkt til Sagen — for det første erkender, at en Reform som denne, der indeholdes i en af Grundlovens Løfteparagraffer, er en Sag, man bør gennemføre, dernæst, fordi den Ejendomsret, som vedkommende sidder inde med, er en ganske særlig Ejendomsret, der adskiller sig fra den Ejendomsret, som alle vi andre har, fra det almindelige Ejendomsbegreb, og det er derfor en uholdbar Ejendomsret at opretholde, og endelig fordi alt tyder paa, at jo længere Tid der gaar med Reformer som disse, desto dybere vil de gribe ind i Ejendomsbegrebet, og da Ejendomsbegrebet er alment omfattende, ikke alene gældende de faa, men alle, der